

[Sigsgaard.]

ske krav er, må man håbe, at Sovjetunionen vil udvise noget mere imødekommenhed, end det hidtil tilsyneladende har været tilfældet.

Konflikten mellem Den tredje Verden og den rige kapitalistiske verden skærpes stadig, og visse vestlige lande tager stadig mere åbent stilling imod progressive kræfter i udviklingslandene. USAs politik går nu nærmest ud på at styrke de hvide racistregimer i det sydlige Afrika for at forsvare amerikanske kapitalinteresser, f. eks. mineinteresserne i Rhodesia og de stærke interesser bag investeringerne i Sydafrika, som nu er på over 1 milliard dollars. Amerikanerne sonderer mulighederne for nærmere samarbejde med Ian Smith-regimet i Rhodesia og for investeringer i de portugisiske områder. På trods af forbuddet mod at sende våben til Sydafrika leverer amerikanerne landet militært udstyr. CIA-infiltrationen er betydelig. Hele indsatsen sker for øvrigt i nært samarbejde med de amerikanske missionselskaber. Disse oplysninger er bl. a. kommet frem i en artikel af John Danstrup i Politiken for den 11. i denne måned.

De afrikanske statsledere, der ser det som en hovedopgave at styrke undertrykkerne i Sydafrika, har måttet dæmpe deres bestræbelser på grund af den massive vestlige støtte til disse undertrykkere. Resultatet af denne Nixonpolitik — det er en skærpet amerikansk politik, der er tale om, og jeg skal vise, at den på visse punkter følges op af Danmark — bliver, at racistregimerne får deres levetid forlænget, og at blodsudgydelsen, terroren og udbytningen skal fortsætte længere, end det ellers havde været nødvendigt.

Gennem NATO er også Danmark ansvarlig for undertrykkelsen. NATOs rolle er belyst i en rapport af dr. Bosgra og dr. van Krimpen, udarbejdet i anledning af en debat i det hollandske parlament den 30. juni 1969, en debat, der på baggrund af rapportens veldokumenterede og rystende oplysninger blev meget heftig. Forfatterne hævder, at når Portugal overhovedet blev optaget i NATO, var det ikke mindst på grund af NATOs interesse for dets afrikanske besiddelser. Det understreges af, at NATOchefen general Lemnitzer i 1963 udtrykte

sin beundring for de portugisiske troppers kamp i Afrika og sagde, at Portugal kæmpede både for principper og for de uundværlige råstoffer og baser, som var af stor betydning ikke blot for Europa, men for hele den vestlige verden. Se, det var jo rene ord for pengene. Af hensyn til baser og billige råstoffer slagter man løs blandt afrikanerne i NATOs interesse.

For at støtte kampen har USA siden 1951 ydet Portugal en militær hjælp på henimod 400 mill. dollars. Tyskland og Frankrig støtter også Portugal kraftigt. NATO-våben anvendes i rigt mål af Portugal i Afrika, det har bl. a. 6 engelske parlamentsmedlemmer, der for et år siden besøgte Zambia, bekræftet. Sidst er det lykkedes en af befrielsesorganisationerne, Frelimo i Mozambique, at nedskyde en maskine, der bombede landsbyer med napalm. Maskinen viste sig at være amerikansk. Jeg er i besiddelse af dens nøjagtige nummer, som Frelimo har offentliggjort; den var udtrykkelig mærket „US property“. Allerede i 1962 indrømmede den amerikanske regering i senatet, at Portugal i strid med NATO-traktaten brugte NATO-våben i kolonierne, men den amerikanske bistand er alligevel fortsat.

Hvad har den danske regering gjort ved de traktatbrud? Har man protesteret i NATO, og da hvornår? Vil regeringen protestere, og hvad vil regeringen gøre, hvis protesterne stadig ikke hjælper? Og hvad vil socialdemokraterne gøre? De har haft regeringsmagten i mange år og ved derfor, at dette sker. Har de protesteret i sin tid? Vil de fortsat tage medansvar?

Portugals økonomi er elendig. Caetano har ifølge den hollandske rapport indrømmet, at pengene til militæret delvis tages fra de økonomiske udviklingsprojekter. FN har konkluderet, at de udenlandske lån til Portugal gennem Verdensbanken, den amerikanske Import-Eksport Bank, og Den Internationale Bank for Opbygning og Udvikling går til at betale krigsindsatsen. Det er en køn form for u-landsbistand. Og den kaldes faktisk u-landsbistand.

Også gennem EFTA støttes det portugisiske styre kraftigt. Portugals handel med EFTA-landene er kraftigt stigende, og i EFTA-Bulletinen for november 1969 hedder det, at denne stærke stigning i Portu-